ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τοῦ SULVESTRE

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΚΟΛΠΟ

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ τραγικώτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ μῖσος ποὺ χώριζε δυὸ κατοίκους τοῦ ἴδιου σπιτιοῦ, τὸν κ. Μπουλντεβές ἰδιοκτήτη τοῦ πρώτου καὶ τὸν κ. Βιστού, ἰδιοκτήτη τοῦ τρίτου πατώματος.

Ἂν καὶ χωρισμένοι, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρες σκάλες, ἦσαν σύμφωνοι, πῶς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό τους εἶταν παραπανίσιος στὸν κόσμο, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν καὶ οἱ δυὸ θειλοὶ καὶ φοβόντουσαν τὸ νόμο, δὲν ἔφθαναν στὶς γενναῖες ἐκεῖνες ἀκρότητες, ποὺ στέλνουν τὰ παλληκάρια στὴ φυλακή. Μοναχὰ περιορίζονταν νὰ εὔχονται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ κακά. Ὡστόσο εἶταν ἀποφασισμένοι νὰ βοηθήσουν τὴν τύχη στὶς καταδιώξεις τῶν ὁποίων, ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ μοιραίου, θᾶτανε κάποτε τὸ ἀντικείμενο. Καὶ ὅλα αὐτὰ γιὰ μιὰ ἁπλῆ γυναικεία ἀντιζηλεία !

Ἡ κ. Ἐλένη Μπουλντεβὲς ὁ σύζυγος τοῦ ἑνὸς ἦταν μελαχροινή, ἐργατικὴ καὶ εὔθυμη. Ἡ κ. Ὀρτανσία Βιστοὺ ἡ σύζυγος τοῦ ἄλλου ἦταν ξανθή, ψηλὴ καὶ μελαγχολική. Καὶ ἡ δυό τους θελκτικώτατες στὸ εἶδος τους. Καὶ ἡ δυό τους ἀγαποῦσαν νὰ κυττάζουν τοὺς ἀξιωματικοὺς πίσω ἀπὸ τὶς κουρτῖνες τῶν παραθυριῶν τους.

Ὁ ποιητὴς κ. Μπιτάρ, φοβερὸς γυναικοθήρας, τοῦ ὁποίου ὁ ἐκδότης τῶν ἔργων του ἔμενε στὸ ἰσόγειο τοῦ ἰδίου σπιτιοῦ, εἶχε παρατηρήσῃ καὶ τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη. Ὁ δισταγμὸς του δὲν ἦτανε μεγόλος.

Ἔρριξε τὴν προτίμησί του ἐπὶ τῆς κ. Μπουλντεβές. Μολαταῦτα θᾶταν ψέμματα, ἂν λέγαμε πῶς δὲν τοῦ ἄρεσε καὶ ἡ κ. Βιστού.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτό, ὁ ποιητὴς Μπιτάρ, ἄρχισε νὰ κάνῃ συχνὲς ἐπισκέψεις στὸ διαμέρισμα τοῦ ἀξιοσέβαστου κ. Μπουλντεβές, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔπαιζε ντόμινο στὸ καφενεῖο τῆς Ὀρλεάνης, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Ὁ κακός μας Βιστοὺ ὅμως, ποὺ δὲν ἔπαυε νὰ κατασκοπεύῃ, ἔλαβε ἀμέσως γνῶσι τῆς ἀτιμίας ποὺ γινότανε στὸν ἐχθρό του καὶ μὲ θάρρος τὸν εἰδοποίησε μὲ ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, τὸ ὁποῖον ὁ Μπουλντεβὲς ἔλαβε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαζε ἐνδόξως τὸ διπλό του ἑξάρι.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τέτοιο ποὺ ἔκανε τὸν δυστυχῆ νὰ χάσῃ καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ πιστά.

Ὁ Μπουλντεβές, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ ὀλέθριο μπιλιέτο στὸ πορτοφόλι του, πῆγε σπῖτι του κάνοντας πῶς δὲν ὑποπτεύεται τίποτε. Εἶπε στὴ γυναίκα του ὅτι κάποια οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις τὸν ἀνάγκαζε νὰ πάῃ νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὸ Βέρρυ, τὴν πατρίδα του. Ἡ κ. Μπουλντεβὲς τοῦ ἑτοίμασε ἡ ἴδια τὴν βαλίτζα του καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἀποχαιρέτησε τὸ σύζυγό της. Μόλις ἔφυγε ὁ σύζυγος, ὁ ποιητὴς Μπιτὰρ εἰδοποιήθηκε ἀμέσως νὰ τρέξῃ στὸ σπῖτι τῆς ἀγαπημένης του.

Τὰ μεσάνυχτα ὅμως τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐνῷ ὁ ποιητὴς καὶ ἡ κ. Μπουλντεβὲς εἶχαν βυθιστεῖ σὲ ὄνειρα εὐτυχίας, ἕνας χτύπος ἀκούστηκε στὴν πόρτα συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ αὐστηρὴ φωνή :

— Ἀνοίξατε, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου !

Ἠκ. Μπουλντεβὲς πῆγε νὰ λειποθυμήσῃ, προτίμησε ὅμως νὰ φορτωθῇ τὸν ποιητὴ μὲ ὅλα του τὰ ροῦχα καὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἄνοιξε τὴν πόρτα, τρίβοντας τὰ μάτια της.

— Ἕνας ἄνδρας εἶνε ἐδῶ μαζύ σας, κυρία, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος συνόδευε τὸν σύζυγό της.

— Ποῦ εἶνε νὰ τὸν ξεσχίσω ! οὔρλιασε ὁ Μπουλντεβές, στεκόμενος, ἀπὸ φρόνησι, πίσω ἀπὸ τὴν ἐξουσία.

— Δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπήντησε ἔξυπνα ἡ κ. Μπουλντεβές. Εἶσθε τρελλός, φίλε μου. Εἶμαι μόνη μου ἐδῶ. Ψάχτε.

Ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν Μπουλντεβὲς, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει θάρρος, ὁ ἀστυνόμος ἔψαξε παντοῦ μὰ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε τίποτε κύττα-ζε τὸν πελάτη του μὲ τὸ ἄσχημο ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τὸν ἠνόχλησαν γιὰ τὸ τίποτε.

Ὁ Μπουλντεβές, λιγάκι σὰν χαμένος, ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του, ἂν δὲν ἦταν καὶ ὁ ἴδιος παίγνιο φρεναπάτης.

Ἔξαφνα χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ ἔτρεξε στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ πόρτα τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς Μπιτὰρ δὲν τόλμησε νὰ κλείσῃ, γιὰ νὰ μὴ κάνῃ θόρυβο, ἦταν μισοανοιχτή. Καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἀπὸ 'κεῖ ἀσφαλῶς ἔφυγε ὁ ἔνοχος. Ἀλλὰ ὁ Μπουλντεβές, πονηρός, τῶχε σκεφθεῖ αὐτὸ καὶ εἶχε κλειδωσει τὴν κάτω πόρτα μὲ διπλῆ στροφῆ. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῇ ὁ ἔνοχος ἀπὸ τὸ σπῖτι. Δὲν θὰ ξέφευγε. Καὶ παρέσυρε τὸν ἀστυνόμο ἐκεῖ.

Καὶ οἱ δυὸ ἀνεβήκανε τὴ στενὴ σκάλα, μὲ τὴ σκέψι πῶς διευθύνθηκε ὁ φυγὰς πρὸς τὸ πάνω πάτωμα.

Ἡ θέα μιᾶς μικρῆς πόρτας ποὺ μόλις διακρίνονταν μέσα στὸ τοῖχο καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία ἐρχότανε μιὰ μυρωδιὰ φανικοῦ, ἔκανε τὸ ζηλότυπο σύζυγο νὰ σκεφθῇ πῶς δὲν ἦταν ἀπίθανο νὰ βρίσκεται ἐκεῖ κλεισμένος ὁ ποιητής, ἀφοῦ κι' ὁ σύρτης ἦταν βαλμένος ἀπὸ μέσα.

— Ἀνοίξατε ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ! εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Ἕνα ἀόριστο φρουφρουὶ ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ σύρτης ἔτριξε, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ φτωχὸς Βιστού, τὸν ὁποῖον ἠνόχλησαν εἰς τὴν ἐκπλήρωση τῶν φυσικῶν του καθηκόντων, μὲ τὰ χέρια ἀκόμα στὰ κουμπιὰ τοῦ πανταλονιοῦ του, ἐρώτησε τί τὸν ἤθελαν.

Ὁ Μπουλντεβὲς τότε παραφερόμενος ἀπὸ τὸ κορσικανικό του μῖσος, φώναξε, δείχνοντας τὸν φτωχὸ Βιστοὺ στὸν ἀστυνόμο καὶ ξεχνῶντας τὸν πραγματικὸ ἔνοχο :

— Κύριε ἀστυνόμε, αὐτὸς εἶνε !

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος εἶχε βαρεθῇ πειά, διέταξε τὸν Βιστοὺ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε.

Διαμαρτυρήθηκε, ἠτείλησε, ὁρκίστηκε πῶς εἶταν κάτοικος τοῦ σπιτιοῦ, πρότεινε νὰ ξυπνήσουν τοὺς γείτονας γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ.

— Τὰ ξέρουμε αὐτά, ἐξακολούθησε ἡ ἐξουσία. Ἐλᾶτε νὰ πάρετε τὰ ροῦχα σας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς συνενόχου σας καὶ δρόμο !...

— Ἀλλὰ μὲ περιμένει ἡ γυναίκα μου, οὔρλιαζε ὁ Βιστού.

— Ἡ γυναῖκα σας! ἀπήντησε αὐστηρὰ ὁ ἀστυνόμος. Α ! εἶσθε καὶ νυμφευμένος! Μά, αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια.

— Σᾶς λέγω πῶς ἡ γυναίκα εἶνε ἐκεῖ, στὸ τρίτο πάτωμα. Μαζί της κοιμόμουνα δὲν εἶνε πέντε λεπτά, θα σᾶς τὸ πῇ ἡ ἴδια...

— Μὴ τὸν ἀκοῦτε, κύριε ἀστυνόμε, ἐξακολουθοῦσε ὁ ἀνηλεὴς Μουλντεβές.

— Πρέπει νὰ ἰδοῦμε ἐν τούτοις, ἔκανε ὁ ἀστυνόμος, ταλαντευόμενος ἀπὸ τὴν ζωηρὴ διαμαρτυρία τοῦ Βιστού.

— Θὰ κουραστῆτε ἀνώφελα! ἐπέμενε ὁ Μπουλντεβές.

Ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος δὲν ἄκουσε.

Προηγουμένου τοῦ Βιστοὺ ἀνέβηκαν καὶ οἱ δυὸ τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφθασαν στὸ τρίτο πάτωμα, ὁ Βιστοὺ εἶπε στὸν ἀστυνόμο :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρακαλέσω κάτι. Ἡ γυναίκα μου εἶνε πολὺ νευρική. Ἀφῆστε με νὰ μπῶ πρῶτος νὰ τὴν καθησυχάσω καὶ κατόπιν τὴν ἐρωτᾶτε ὅτι θέλετε.

— Ἔσω, εἶπε ἡ ἐξουσία.

Ὁ Βιστοὺ μπῆκε βαδίζοντας μὲ τὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του στὸν κοιτῶνα του. Οἱ ἄλλοι στάθηκαν νὰ τὸν περιμένουν στὸ προθάλαμο. Ἄξαφνα ἄκουσαν μιὰ φοβερὴ φωνὴ καὶ εἶδαν τὸν δυστυχῆ Βιστοὺ νὰ ξαναγυρίζῃ κίτρινος σὰν πεθαμένος.

Εἶχε βρεῖ τὸν ποιητὴ Μπιτὰρ πλάϊ στὴ γυναῖκα του.

Οἱ ἔνοικοι παρακολουθοῦσαν τὶς κωμικοτραγικὲς σκηνές.

Ὁ γελοῖος αὐτὸς ποιητής, στὴ φευγάλα του ἀπάνω, βρίσκοντας στὸ τρίτο πάτωμα, μιὰ πόρτα μισοανοιχτή, τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος ποὺ ὁ Βιστοὺ εἶχε ἀφήσει ἀνοιχτὴ βγαίνοντας ἔξω, μπῆκε μέσα.

Ὁ ἀνόσιος Μπουλντεβὲς καταλήφθηκε τώρα ἀπὸ ἕνα τρελλὸ γελοιο, τοῦ ὁποίου, ὁ ἀστυνόμος μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νὰ καταπνίξῃ τὴ σκανδαλώδη ἔκρηξι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Μπιτάρ, μὲ μεγάλο κόπο μπόρεσε ὁ ἀστυνόμος νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βιστοὺ.

— Τουλάχιστον ἀπαγγείλατέ του κατηγορία, ξεφώνησε ὁ Βιστού.

— Ἀδύνατον, δὲν ἔχετε κάνει μήνυσι, ἀπήντησε λογικῶς ἡ ἐξουσία, ἀφίνοντας τοὺς συνοίκους νὰ μαλλιοτραβιοῦνται, ἐνῷ οἱ ἔνοικοι τῶν ἄλλων δωματίων εἶχαν μαζευτεῖ στὸ διάδρομο καὶ παρακολουθοῦσαν τὶς κωμικοτραγικὲς αὐτὲς σκηνές.

. . . . . .

Σὲ λίγο ὁ ἀστυνόμος ἐνῷ ὁ Μπουλντεβὲς καὶ ὁ Βιστοὺ βρίζονταν ἀναμεταξύ τους, ἔπινε τὸ ποτῆρι τῆς μπύρας ποὺ τοῦ προσέφερε ὁ Μπιτὰρ γιὰ νὰ πνίξῃ τὴ στενοχώρια ποὺ τοῦχαν φέρει τὰ συμβάντα αὐτά, στὸ καφενεῖο τὸ ὁποῖον κράτησε ἀνοιχτὸ δυὸ ὧρες περισσότερο ἀπὸ τὸ κανονικό, κάνοντας χρῆσιν τοῦ ἀξιώματός του, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν πελατῶν καὶ γιὰ νὰ παίξῃ κι' ἴδιος μιὰ παρτίδα ζαχὲ μὲ τὸν φίλο μας τὸν ποιητή...